

Arrest

nr. 195 117 van 16 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-P. DE BUISSET
Bischoffsheimlaan 36
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 juli 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 190 137 van 27 juli 2017 en nummer 190 281 van 31 juli 2017.

Gelet op de beschikking van 8 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. QUESTIAUX, die *loco* advocaat M.-P. DE BUISSET verschijnt en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 11 juni 2009 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 24 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 16 juni 2011 (RvV 16 juni 2011, nr. 63 197).

1.3. Op 24 juni 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}).

1.4. Verzoekster diende op 20 juli 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De commissaris-generaal trof op 20 november 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 29 november 2012 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqüies}).

1.7. Verzoekster diende op 15 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 28 februari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.7. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13^{sexies}).

1.9. Verzoekster werd op 17 juli 2017 geïnterpelleerd door de lokale politie van Schaarbeek wegens illegaal verblijf.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 17 juli 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Verzoekster werd hiervan *ipso die* in kennis gesteld. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan Mevrouw, die verklaart te heten”1:

naam: I.(...)

voornaam: B.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Sierra Leone

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinéa 1:

☐ 1 ° *wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{qq} dd 24.06.2011 en dd 29.11.2012), ter kennis gegeven per aangetekend schrijven respectievelijk op 30.06.2011 en op 06.12.2012.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de Vreemdeling, na meerdere afgewezen verblijfsaanvragen, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 11.06.2009 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 24.12.2010. Na een schorsend beroep werd betrokkene's asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RW op 16.06.2011. Betrokkene ontving vervolgens op 30.06.2011 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 24.06.2011) geldig 7 dagen.

Betrokkene heeft op 20.07.2011 opnieuw een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 20.11.2012. Betrokkene ontving vervolgens op 06.12.2012 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 29.11.2012) geldig 30 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RW is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat een stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RW de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft op 15.07.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 28.02.2014. Deze beslissing is op 17.07.2017 aan betrokkene betekend.

Het feit dat betrokkene een partner heeft die legaal in België verblijft (B.(...) B.(...) B.(...), °(...)) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportheit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 24.06.2011 en dd 29.11.2012), ter kennis gegeven per aangetekend schrijven respectievelijk op 30.06.2011 en op 06.12.2012. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden/de overname te vragen aan Sierra Leone."

1.11. Eveneens op 17 juli 2017 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan ook op 17 juli 2017 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : I.(...)

voornaam : B.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Sierra Leone

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 17.07.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq dd 24.06.2011 en dd 29.11.2012) die aan haar werden betekend per aangetekend schrijven respectievelijk op 30.06.2011 en op 06.12.2012.

Verskillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Beide asielaanvragen werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Het feit dat betrokkene een partner heeft die legaal in België verblijft (B.(...) B.(...) B.(...), °(...)) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster “à titre préliminaire” dat er samenhang bestaat tussen beide aangevochten beslissingen.

2.2. De Raad merkt op dat deze samenhang door de verwerende partij niet in twijfel wordt getrokken zodat de verknochtheid tussen beide bestreden beslissingen dient te worden aanvaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken). Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

“En ce que l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée font usage de la langue néerlandaise ; Alors que la décision attaquée devait faire l'usage de la langue française, conformément à l'article 41, § 1er de la loi sur l'emploi des langues en matières administratives.

L'article 41, § 1er de la loi sur l'emploi des langues en matière administrative dispose que :

« § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage ».

Il s'agit d'une disposition d'ordre public.

En l'espèce, la requérante est un particulier au sens de la loi sur l'emploi des langues en matières administratives et a toujours fait usage du français dans ses rapports avec la partie adverse, que ce soit dans sa demande d'asile ou dans sa demande basée sur l'article 9 bis de la loi du 15.12.1980.

Par conséquent, conformément à l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues en matières administratives, les décisions attaquées, en l'occurrence l'ordre de quitter le territoire et l'interdiction d'entrée pris à l'encontre de la requérante devaient être rédigés en français.

Or, elles sont rédigées en néerlandais et ce en violation de la disposition légale précitée.

Le respect de la loi du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matières administratives est une formalité substantielle dont la violation entraîne la nullité.

Il convient par conséquent de suspendre et annuler ces décisions attaquées sur cette base.”

3.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 41, §1, van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

3.3. De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod betreffen, die geenszins een antwoord bieden op enigerlei aanvraag vanwege verzoekster waarbij deze zich van een bepaalde taal zou hebben bediend, zodat de verwijzing naar artikel 41, §1, van de Taalwetten Bestuurszaken niet dienstig is en het middel op dit punt juridische grondslag mist. Het feit dat verzoekster destijds in het kader van haar asielaanvragen of in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf gebruik heeft gemaakt van de Franse taal, doet hieraan geen afbreuk. *In casu* is de taalrol van de ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken determinerend om te bepalen in welke taal de thans bestreden beslissingen, die in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad ter kennis werden gebracht, diende te worden opgesteld.

Er werd geen schending van artikel 41 van de Taalwetten Bestuurszaken aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.4. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41, tweede lid, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van het beginsel “*Audi et alteram parti*”. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

"1. Les textes

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980:

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

L'article 22 de la Constitution

« Chacun a droit au respect de sa vie privée et familiale, sauf dans les cas et conditions fixés par la loi.

La loi, le décret ou la règle visée à l'article 134 garantissent la protection de ce droit. »

L'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier

Article 5 Non-refoulement, intérêt supérieur de l'enfant, vie familiale et état de santé

« Lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, les États membres tiennent dûment compte:

a) de l'intérêt supérieur de l'enfant,

b) de la vie familiale,

c) de l'état de santé du ressortissant concerné d'un pays tiers, et respectent le principe de non-refoulement.

La Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne

Article 9 Droit de se marier et droit de fonder une famille

Le droit de se marier et le droit de fonder une famille sont garantis selon les lois nationales qui en régissent l'exercice.

Article 41 Droit à une bonne administration

1. Toute personne a le droit de voir ses affaires traitées impartialement, équitablement et dans un délai raisonnable par les institutions et organes de l'Union.

2. Ce droit comporte notamment:

le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre;

le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires; l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.(...)

La Convention européenne de Sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales

ARTICLE 8 Droit au respect de la vie privée et familiale

1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui.

ARTICLE 13 Droit à un recours effectif

Toute personne dont les droits et libertés reconnus dans la présente Convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leurs fonctions officielles.

2. Discussion

La décision attaquée applique la directive retour, l'article 7 de la loi du 10.12.1980 qui constitue la base légale de la décision litigieuse, étant en fait la transposition de cette directive en droit belge.

L'Article 41 § 2 de la Charte ainsi que le principe général du droit Audi alteram partem obligent l'administration d'entendre toute personne à l'égard de laquelle elle entend prendre une mesure pouvant avoir une conséquence défavorable à son encontre.

Dans cette mesure, les garanties prévues dans la Charte sont d'application au cas d'espèce. Il est incontestable que l'ordre de quitter le territoire (avec maintien en détention, assorti d'une interdiction d'entrée), qui a été notifié à la requérante, l'affecte négativement puisque cela signifie à tout le moins une interruption dans la vie familiale qu'elle mène avec sa famille et notamment sa mère de nationalité belge, et ce pour une durée indéterminée.

Depuis la décision d'irrecevabilité prise par la partie adverse le 28.02.2014 (mais notifiée le 17.07.2017), plus de trois ans se sont écoulés. La requérante a retrouvé sa famille (sa mère et ses frères et soeurs) en Belgique, qui résident dans notre pays et ont la nationalité belge.

Cet élément n'est pas connu de la partie adverse en raison du fait qu'elle n'a pas pris la peine de procéder à son audition. Il doit être relevé que la mention de l'existence d'un partenaire de la requérante dans la décision provient du fait qu'au moment de son interception, la police lui a demandé ce qu'elle faisait sur les lieux – ce à quoi elle a répondu qu'elle rendait visite à son partenaire – ne peut être considérée comme une audition, qu'à aucun moment, la requérante n'a fait l'objet d'un interrogatoire complet au cours duquel elle aurait pu expliquer qu'elle avait une mère en Belgique, de nationalité belge.

Le principe général de droit *Audi alteram partem* et l'article 41§2 de la Charte n'ont pas été respectés. Votre Conseil a rappelé que la Cour de Justice de l'Union européenne a, dans son arrêt 'M.M. contre Irlande' du 22 novembre 2012(C-277/11), notamment, indiqué ce qui suit :

'83. Le paragraphe 2 dudit article 41 prévoit que ce droit à une bonne administration comporte notamment le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit prise à son encontre, le droit d'accès de toute personne au dossier qui la concerne, dans le respect des intérêts légitimes de la confidentialité et du secret professionnel et des affaires, ainsi que l'obligation pour l'administration de motiver ses décisions.

84. Force est de constater que, ainsi qu'il résulte de son libellé même, cette disposition est d'application générale.

85. Aussi la Cour a-t-elle toujours affirmé l'importance du droit d'être entendu et sa portée très large dans l'ordre juridique de l'Union, en considérant que ce droit doit s'appliquer à toute procédure susceptible d'aboutir à un acte faisant grief (voir, notamment, arrêts du 23 octobre 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commission*, 17/74, Rec. p. 1063, point 15; *Krombach*, précité, point 42, et *Sopropé*, précité, point 36).

86. Conformément à la jurisprudence de la Cour, le respect dudit droit s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir arrêt *Sopropé*, précité, point 38).

87. Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts (voir, notamment, arrêts du 9 juin 2005, *Espagne/Commission*, C-287/02, Rec. p. I-5093, point 37 et jurisprudence citée; *Sopropé*, précité, point 37; du 1er octobre 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Conseil*, C-141/08 P, Rec. p. I-9147, point 83, ainsi que du 21 décembre 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, Rec. p. I-13427, points 64 et 65).

88. Ledit droit implique également que l'administration prête toute l'attention requise aux observations ainsi soumises par l'intéressé en examinant, avec soin et impartialité, tous les éléments pertinents du cas d'espèce et en motivant sa décision de façon circonstanciée (voir arrêts du 21 novembre 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, Rec. p. I-5469, point 14, et *Sopropé*, précité, point 50), l'obligation de motiver une décision de façon suffisamment spécifique et concrète pour permettre à l'intéressé de comprendre les raisons du refus qui est opposé à sa demande constituant ainsi le corollaire du principe du respect des droits de la défense.[...]

Or, le Conseil observe qu'il n'apparaît pas du dossier administratif que la partie défenderesse ait donné à la requérante la possibilité de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale.

Il ressort de la requête que, si cette possibilité lui avait été offerte, la requérante aurait fait valoir les éléments dont elle fait état à l'appui de la violation qu'elle allègue de l'article 8 de la CEDH, en invoquant qu'ils attestent de l'existence, dans son chef, d'une vie familiale. »

(CCE n° 128 207 du 21 août 2014)

La jurisprudence de la CJUE est claire : Le droit d'être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts

Par conséquent, à partir du moment où la requérante se voit délivrer un ordre de quitter le territoire plus de trois ans après la décision d'irrecevabilité de sa demande de séjour, il est évident que le droit à être entendu devait s'appliquer avant la délivrance de l'ordre de quitter pour lui permettre de faire valoir ses éléments de vie privée et familiale – et notamment le fait d'avoir retrouvé en 2015 sa mère et ses frères et sœurs et d'avoir des attaches familiales avec eux - éléments qui se sont déroulés entre la prise de décision sur la demande de séjour (9bis) en 2014 et l'ordre de quitter le territoire pris le 17.07.2017.

L'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 se lit comme suit :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »

Le législateur a imposé à la partie adverse de tenir compte de la vie familiale d'un ressortissant d'un pays tiers lorsqu'elle prend une décision d'éloignement. Cette disposition constitue la transposition de l'article 5 de la Directive 2008/115/CE du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier.

En n'ayant pas entendu la requérante qui aurait pu faire état d'une vie familiale en Belgique, la partie adverse n'a pas tenu compte de cette vie familiale.

Il ne ressort par conséquent pas de la présente décision d'éloignement que la partie adverse ait tenu compte de la vie familiale de la requérante avec sa mère et ses frères et sœurs, puisqu'il n'y est fait mention nulle part.

Le fait de ne pas avoir auditionné la requérante, ce qui lui aurait permis de s'exprimer sur sa vie familiale, a pour conséquence que la partie adverse n'en a pas tenu compte, et dès lors a violé non seulement le principe général de droit Audi Alteram Partem ainsi que l'article 41§2 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union, mais également l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980, l'article 8 de la CEDH ainsi que l'obligation de motivation des décisions administratives."

In een derde middel voert verzoekster wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 41, §2, van het Handvest, van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 74/11 van de vreemdelingenwet en van het beginsel "*Audi et alteram parti*". Verzoekster zet haar derde middel uiteen als volgt:

"1. Les textes

L'art. 74/11 :

§ 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

[2 Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque :

1° le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour;

2° le ressortissant d'un pays tiers a conclu un mariage, un partenariat ou une adoption uniquement en vue d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour dans le Royaume.]2

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

§ 2. Le ministre ou son délégué s'abstient de délivrer une interdiction d'entrée lorsqu'il met fin au séjour du ressortissant d'un pays tiers conformément à l'article 61/3, § 3, ou 61/4, § 2, sans préjudice du § 1er, alinéa 2, 2°, à condition qu'il ne représente pas [3 une menace]3 pour l'ordre public ou la sécurité nationale.

Le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

§ 3. L'interdiction d'entrée entre en vigueur le jour de la notification de l'interdiction d'entrée.

L'interdiction d'entrée ne peut contrevenir au droit à la protection internationale, telle qu'elle est définie aux articles 9ter, 48/3 et 48/4.]1 »

(Les autres dispositions citées au moyen sont déjà reprises supra)

2. Discussion

Première branche :

En ce que l'article 74/11 prévoit que le ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires.

Qu'à partir du moment où cette possibilité est donnée dans la loi au Ministre, celui-ci doit expliquer pourquoi dans le cas d'espèce, il considère ne pas pouvoir s'abstenir de délivrer cette interdiction d'entrée pour raison humanitaire

Alors que la partie adverse est informée de l'existence d'un partenaire de la requérante ;

Que la circonstance que la requérante peut introduire dans son pays d'origine une demande de visa regroupement familial, et que ce droit lui est garanti par l'article 10 de la loi du 15.12.1980, n'enlève rien au fait qu'il lui faudra obtenir une levée de l'interdiction d'entrée pour faire valoir ce droit et que cette levée de l'interdiction d'entrée n'est pas automatique et est laissée à l'appréciation de la partie adverse ;

Que par conséquent, la requérante n'a aucune garantie que son droit au regroupement familial prévu par l'article 10 de la loi du 15.12.1980 sera garanti en raison de l'interdiction d'entrée de deux ans ;

Que dès lors, en n'ayant pas appliqué la possibilité de s'abstenir – pour des raisons humanitaires et notamment familiales – et en n'expliquant pas valablement pour quelles raisons elle n'a pas jugé opportun d'appliquer cette possibilité, la partie adverse a violé l'article 74/11 ainsi que l'article 8 de la CEDH.

Deuxième branche

En ce que l'interdiction d'entrée ne tient pas compte de l'existence de la mère et de frères et sœurs belges de la requérante ;

Alors que si la requérante avait été auditionnée, la partie adverse aurait eu connaissance de l'existence d'une vie familiale avec un ascendant de nationalité belge

Ainsi qu'il est exposé supra, la partie adverse a délivré à la requérante une décision d'éloignement en violation de son droit à être entendue.

Dès lors, elle n'a pu expliquer sa situation familiale de sorte que la partie adverse n'en tient aucunement compte dans la motivation de sa décision quant à la durée de l'interdiction d'entrée. Or, Le législateur a prévu de manière claire que la durée d'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

De la sorte, la partie adverse viole non seulement l'article 74/11 qui impose l'obligation de prendre en considération la vie familiale de l'intéressé mais également l'article 8 de la CEDH en ce qu'elle entraîne une ingérence totalement disproportionnée dans la vie familiale de la requérante.

La décision est par conséquent motivée de manière inadéquate en violation de l'obligation de motivation formelle imposée à l'administration par l'art. 62."

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een aantal getuigenissen toe van haar beweerde Belgische moeder, haar Belgische (half-)broer en haar Belgische (half-)zussen en een aanvraag voor een DNA-onderzoek (Verzoekschrift, bijlagen 2-6).

3.5. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden het tweede en het derde middel gezamenlijk besproken.

3.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.7. De eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet als haar belangrijkste juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

*1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)"*

3.8. De tweede bestreden beslissing, waarbij aan verzoekster een inreisverbod voor de duur van twee jaar wordt opgelegd, vermeldt uitdrukkelijk artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

§2.

(...)"

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

(...)"

3.9. In haar middelen betwist, noch weerlegt verzoekster de pertinente vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris dat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig visum, waardoor de

gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verzoekster betwist evenmin het gegeven dat voormelde verwijderingsmaatregel niet vergezeld ging van een termijn voor vrijwillig vertrek, noch de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de haar eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten (zie punten 1.3. en 1.6.), waardoor het bevel gepaard diende te gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar.

3.10. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat trouwens de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

3.11. Verzoekster stelt in wezen dat het beginsel *“audi et alteram parti”* en het hoorrecht, zoals voorzien in artikel 41, tweede lid, van het Handvest werden miskend en dat zodoende bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening werd gehouden met het gezinsleven dat zij hier met haar familieleden, met Belgische nationaliteit, zou hebben ontplooid.

3.12. Artikel 41 van het Handvest betreft het recht op behoorlijk bestuur. Het tweede lid van deze bepaling luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

(...)

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

(...)”

3.13. In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen. Evenwel maakt het hoorrecht integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, pt. 45). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak). De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35). Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken *“voordat dit besluit wordt genomen”*, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, pt. 49).

3.14. De bestreden beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) maken een ‘terugkeerbesluit’ en een ‘inreisverbod’ uit in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Bij het nemen van de bestreden beslissingen geeft de gemachtigde van de staatssecretaris dus uitvoering aan het Unierecht.

3.15. *In casu* blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster ter gelegenheid van haar interpellatie door de politie van Schaarbeek op 17 juli 2017 naar aanleiding van haar illegaal verblijf de gelegenheid kreeg om een verklaring af te leggen waarbij de agent het volgende aangaf: *“La dame expose qu’elle avait des problèmes dans son pays d’origine, sans vouloir en dire plus”* (zie TARAP-borderel).

Verzoekster kan bezwaarlijk voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om daadwerkelijk haar standpunt kenbaar te maken, zodat zij niet aannemelijk maakt dat er een schending zou zijn van het beginsel *“Audi et alteram partem”* of van artikel 41, tweede lid, van het Handvest. In het bijzonder kan verzoekster niet worden bijgetreden dat zij niet de kans zou hebben gehad om mee te delen dat zij, zoals zij beweert, in de loop van 2015 in België haar moeder en haar broers en zussen heeft teruggevonden. De Raad stelt op grond van het administratief dossier vast dat verzoekster hiervan nooit melding heeft gemaakt. Zelfs uit de vragenlijst die haar na het nemen van de bestreden beslissingen bij haar *intake* in het gesloten centrum werd voorgelegd, blijkt dat verzoekster te kennen gaf dat zij in België een duurzame relatie had met dhr. B. B. B., maar dat zij voorts uitdrukkelijk ontkende familie in België te hebben. Verzoekster kan haar eigen verzuim om deze elementen aan de gemachtigde van de staatssecretaris over te maken niet afwentelen op het bestuur.

3.16. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissingen zijn genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.17. Voor zover verzoekster zich beroept op een gezinsleven met haar moeder, (half-)broer en (half-)zussen, dringt zich de vaststelling op dat noch de afstamming- of verwantschap, noch het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven bewezen kunnen worden geacht, waardoor er onmogelijk sprake kan zijn van een miskenning van het recht op gezinsleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster weliswaar een aantal afschriften van Belgische identiteitskaarten en handgeschreven verklaringen toe van haar beweerde moeder B. H., haar beweerde (half-)broer K. W. en beweerde (half-)zussen K. M. en K. U. (Verzoekschrift, bijlagen 2-5). De Raad merkt echter op dat het administratief dossier een kopie van een geboorteakte van verzoekster bevat waarop niet B. H, maar een zekere B. F. als moeder wordt vermeld. Uit het verzoek dat haar raadvrouw aan het Erasmusziekenhuis in Anderlecht richtte (Verzoekschrift, bijlage 6), kan geenszins worden afgeleid dat deze personen als haar familieleden kunnen worden beschouwd. Bovendien toont verzoekster geenszins concreet aan dat zij met deze meerderjarige individuen die in respectievelijk Deurne, Antwerpen en Nederover-Heembeek woonachtig zijn, een daadwerkelijk gezinsleven onderhoudt. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, *Onur/Groot-Brittannië*; N. Mole, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezins- of familieleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders of tussen meerderjarige kinderen onderling worden gesproken indien, naast de afstammings- of aanverwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. *In casu* blijkt geen van deze voorwaarden vervuld. Bijkomend dient te worden aangestipt dat ter terechtzitting aan verzoekster en haar raadvrouw werd gevraagd of zij de verwerende partij ooit op de hoogte had gebracht van het opduiken van deze familieleden waarop zij het antwoord schuldig moesten blijven. Wat betreft het onderzoek naar de toepassingsvoorwaarden van artikel 8 van het EVRM, is de afweging tussen, enerzijds de belangen van de staat, en anderzijds de belangen van de verzoekende partij en haar gezin slechts vereist indien er sprake is van een gezinsleven (RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), wat te dezen niet het geval is. Verzoekster kan bijgevolg niet dienstig

voorhouden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen onvoldoende rekening zou hebben gehouden met het gezinsleven van verzoekster, in zoverre dit tenminste gestoeld is op haar contacten met haar beweerde familieleden met Belgische nationaliteit.

3.18. In haar middel verwijst verzoekster eveneens naar de vermelding van haar partner B. B. B. in de overwegingen van de bestreden beslissingen. In elk geval blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven met haar partner door de verwerende partij niet in vraag wordt gesteld.

De volgende vraag die moet worden onderzocht is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating, zoals in onderhavig geval – verzoekster verblijft ondertussen reeds een vijftal jaren illegaal op het grondgebied – dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds.

3.19. In het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) wordt met betrekking tot verzoeksters partner het volgende gesteld: *“Het feit dat betrokkene een partner heeft die legaal in België verblijft (B.(...) B.(...) B.(...), °(...)) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien zij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt haar recht automatisch erkend.”* In de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt daaraan nog het volgende toegevoegd: *“Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende twee jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”*

3.20. Verzoekster toont geenszins aan dat er in de bestreden beslissingen geen deugdelijke belangenafweging zou zijn gebeurd. Verzoekster toont evenmin aan dat haar gezinsleven met haar partner van die aard is dat de gemachtigde van de staatssecretaris gebruik zou moeten maken van de mogelijkheid uit artikel 74/11, §2, tweede lid om zich omwille van humanitaire redenen te onthouden van het opleggen van een inreisverbod.

3.21. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt, noch van artikel 41, tweede lid, van het Handvest of van de Terugkeerrichtlijn. Er werd evenmin een schending aangetoond van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het beginsel *“Audi et alteram parti”*.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN